

Увод

Бранко Ћопић

Песник, приповедач, романописац и писац за децу, Бранко Ћопић рођен је 1. јануара 1915. године у селу Хашанима, под Грмецом, «четири сата хода» од Босанске Крупе. Детињство је провео у завичајном крају у игри и «пословима разне врсте». Оставши у четвртој години без оца, који је умро од «шпанске грознице», са сестром Смиљком и братом Рајком, био је на бризи и љубави мајке, Софије и добродушног деде Рада. Основну школу је завршио у родном месту, нижу гимназију у Бихачу, а учитељску школу похађао је у Бања Луци и Сарајеву, да би завршио у Карловцу. На Филозофском факултету у Београду дипломирао је 1940. године, педагошко-филозофску групу. По избијању устанка у Босанској Крајини, већ 1941. године Ћопић је ступио у борбу. Све до краја рата, остао је у партизанским редовима радећи углавном «на културно-просветном сектору» и то као сарадник партизанских листова. Под снажним утиском виђеног и доживљеног, Ћопић још у току рата пише песме и приче које у односу на народ имају мобилизаторски карактер, и много ведрине и хумора у себи. Његово патриотско предавање народу и борби за слободу овенчано је признањем да је «најизразитији песник наше Револуције». Ћопић је носилац Партизанске споменице 1941, Ордена заслуге за народ, Ордена братства и јединства, Ордена Републике, Ордена југословенске заставе. По завршетку рата, био је уредник «Пионира» (1944-1949), а од 1951. године професионално се бави књижевним радом.

Бранко Ћопић започиње свој књижевни рад још у ђачкој клупи. Прву цртицу, кратки прозни састав, објавио је 1928. године под именом «Брацо», у часопису «Венац» Јеремија Живановића, а прву приповетку «Посмртно руво Соје Ћубрилове», у «Политици» 1936. године. Од тада је сарађивао у готово свим значајним југословенским листовима и часописима, али «Политика» остаје његова «права књижевна колевка».

Ослушкујући живот и речи живота Ћопић је створио свој сопствени језик. Језик свеж, мек, ведар, нежан, сеновит као шума и каткад тужан као изненадна сета. Његови су људи говорили сваки својим језиком из живота и умења, а писац их је окружавао својом реченицом лирике и топлине. И онда, спајајући неспојиво, све то претворио у смех.

Човека ваља пожалити, разумети учешћем, помиловати га лепом речју и добрим сећањем, али му се ваља и посмехнути. И пустити га да се и он посмехне другима и самоме себи.

Хумор, тај тако редак дар, много вреди него што се обично мисли, рат је опако и наопако. У кривим рукама може да буде груб и злобан, рушилачки искидан, зао. Тек у правим рукама, оним најређим као што су у Чехова или Бранка Ћопића, он има нешто чаробно, лековито и тужно у исти мах.

Хумор је био и остао један од главних стубова свега што је створио Бранко Ћопић. Прве његове књиге приповедака, са завичајном тематиком и сликом обичног човека, јесу: Под Грмецом, Борци и бјегунци, Планинци. После рата штампа романе Пролом, Глуви барут, Осма офанзива и Не тугуј бронзана стражо.

Књиге приповедака: Сурова школа, Роса на бајонетима, Доживљаји Николетине Бурсаћа. Бранка Ћопића посебно привлачи детињство, тај простор несташлука и ведрине, коме ће посветити низ својих дела која ће га учинити врло популарним дечијим писцем. То су књиге: У царству лептирова и медведа, Приче испод змајевих крила, Крава с дрвеном ногом, Орлови рано лете, Славно војебање и Магареће године. Последња његова књига кратих проза а уједно и најбоља је Башта слезове боје.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com